

**ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE DIN
BUCUREȘTI**

Școala doctorală Finanțe



TEZĂ DE DOCTORAT

Prezentată și susținută public de către autor:
IRINA A. RACARU (MIHAI)

Titlul tezei de doctorat:

LICHIDITATEA SISTEMULUI BANCAR

Conducător științific: Prof. univ. dr. Bogdan Cristian Negrea

București, 2025

ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE DIN BUCUREȘTI

Consiliul pentru Studii Universitare de Doctorat

Școală doctorală de Finanțe

LICHIDITATEA SISTEMULUI BANCAR

IRINA A. RACARU (MIHAI)

Conducător științific: Prof. univ. dr. Bogdan Cristian Negrea

București, 2025

REZUMAT

Lucrarea își propune analizarea unor aspecte relevante ale lichidității din perspectiva implicațiilor asupra stabilității financiare. Rezultatele obținute arată că șocuri mici pot avea implicații negative majore asupra sectorului bancar și economiei în condițiile funcționării unor mecanisme de amplificare, iar dezvoltarea sectorului *fintech* poate contribui la accentuarea procesului de dezintermediere financiară care poate apărea după un șoc asupra sectorului bancar. De asemenea, împrumuturile intra-grup reprezintă un canal important de transmisie a șocurilor, în timp ce schimbările regimurilor de reglementare și supraveghere din țările de origine ale grupurilor bancare pot avea efecte de contagiune semnificative asupra economiilor locale. Însă, politica macroprudențială poate reduce din efectele ciclului financiar internațional asupra ciclului de credit la nivel local în cazul unei economii emergente, precum România. Măsura de reglementare a riscului de lichiditate, rata de acoperire a necesarului de lichiditate, este eficace în creșterea rezilienței instituțiilor de credit la șocuri de lichiditate, cu efecte benefice mai importante în cazul băncilor cu un comportament mai riscant. Cu toate acestea, măsura poate avea unele efecte negative determinate de creșterea preferinței pentru active lichide și de caracterul puternic prociclic al indicatorului.

Cuvinte cheie: riscul de lichiditate, bănci, șoc de finanțare, LCR, politică macroprudențială

SUMMARY

The paper aims to analyze relevant aspects of liquidity from the perspective of its implications for financial stability. The results show that small shocks can have major negative implications for the banking sector and the economy, particularly in the presence of amplification mechanisms. Additionally, the development of the fintech sector may exacerbate the process of financial disintermediation, which can emerge following a shock on the banking sector. Furthermore, intra-group loans represent an important channel for the transmission of shocks, while changes in regulatory and supervisory regimes in the home countries of banking groups can have significant contagion effects on local economies. However, macroprudential policy can mitigate the effects of the international financial cycle on the local credit cycle in an emerging economy such as Romania. The regulatory measure for liquidity risk, the liquidity coverage ratio, proves effective in enhancing the resilience of credit institutions to liquidity shocks, with particularly beneficial effects for banks exhibiting riskier behavior. Nonetheless, this measure may have certain negative effects, stemming from an increased preference for liquid assets and the highly procyclical nature of the indicator.

Keywords: liquidity risk, banks, funding shock, LCR, macroprudential policy

CUPRINS

INTRODUCERE	1
1. ABORDĂRI TEORETICE ALE LICHIDITĂȚII ȘI ALE MECANISMELOR DE PROPAGARE ȘI AMPLIFICARE A ȘOCULUI DE LICHIDITATE	8
1.1. DEFINIȚIA LICHIDITĂȚII	8
1.1.1. Lichiditatea activelor	10
1.1.2. Lichiditatea piețelor financiare	10
1.1.3. Crearea de lichiditate de către instituțiile de credit	12
1.2. MECANISME DE PROPAGARE ȘI AMPLIFICARE A ȘOCULUI DE LICHIDITATE	16
1.2.1. Legătura dintre lichiditatea de finanțare și cea de piață	18
1.2.2. Vânzarea forțată a activelor (fire sale)	19
1.2.3. Modele de contagiune bancară	23
1.3. CRIZELE BANCARE DE LICHIDITATE	31
1.3.1. Implicațiile fricțiunilor financiare	33
1.4. CONCLUZII	35
2. IMPORTANȚA MECANISMULUI VÂNZARE FORȚATĂ A ACTIVELOR ASUPRA SECTORULUI BANCAR ȘI ECONOMIEI	38
2.1. MODELUL DSGE	39
2.1.1. Populația	40
2.1.2. Sectorul productiv	41
2.1.3. Sectorul bancar	43
2.1.4. Politicile economice: fiscală, monetară și macroprudențială	45
2.1.5. Modelul în condiții de criză financiară	46
2.1.6. Sistemul de ecuații final	47
2.1.7. Calibrarea modelului	49
2.1.8. Rezultatele modelului	51
2.2. ANALIZA IMPACTULUI UNUI ȘOC DE VÂNZARE FORȚATĂ A ACTIVELOR	52

2.2.1	Mecanismul de vânzare forțată a activelor	52
2.2.2	Impactul asupra sectorului bancar și al economiei	53
2.2.3	Costul finanțării directe	56
2.2.4	Concluzii și posibile dezvoltări ulterioare	57
3.	FUNCȚIA BĂNCILOR DE OFERIRE DE LICHIDITATE	59
3.1.	TRANSMITEREA ȘOCURILOR DE FINANȚARE ASUPRA ECONOMIEI	59
3.1.1.	Literatura de specialitate	60
3.1.2.	Contextul economic și financiar	62
3.1.3.	Datele și metodologia	65
3.1.4.	Rezultatele obținute	69
3.1.5.	Principalele concluzii	80
3.2.	ROLUL POLITICII MACROPRUDENTIALE ÎN REDUCEREA TRANSMISIEI ȘOCURILOR	81
4.	REGLEMENTAREA RISCULUI DE LICHIDITATE	86
4.1.	REGLEMENTAREA RISCULUI DE LICHIDITATE	86
4.1.1.	Indicatorii de lichiditate LCR și NSFR	88
4.1.2.	Impactul măsurilor LCR și NSFR	90
4.1.3.	Criza băncilor regionale din SUA din martie 2023	93
4.2.	ANALIZA MĂSURII LCR	99
4.2.1.	Model teoretic de analiză a efectelor măsurii LCR	102
4.2.2.	Soluțiile modelului	113
4.2.3.	Calibrarea modelului	117
4.2.4.	Eficacitatea măsurii LCR	121
4.2.5.	Analiza eficacității măsurii LCR pe parcursul unui ciclu financiar	125
4.2.6.	Impactul măsurii LCR asupra deciziei băncilor de oferire de lichiditate în piața interbancară	128
4.2.7.	Concluzii și posibile propuneri de măsuri	131
4.3.	POLITICA MACROPRUDENTIALĂ	132
4.3.1.	Concluzii	139

CONCLUZII	140
BIBLIOGRAFIE	143
ANEXE	159
LISTĂ ABREVIERI ȘI ACRONIME	205
LISTĂ TABELE	206
LISTĂ GRAFICE	207
LISTĂ ANEXE	210

INTRODUCERE

„An unfortunate habit of economists is the use of the same word, “liquidity”, to cover distinct concepts”.

Jean Tirole, 2008, Liquidity shortages: theoretical underpinnings, *Banque de France Financial Stability Review: Special Issue on Liquidity*, 11, 53-63

Crizele financiare din ultimii ani, în special cea din perioada 2007-2008, au arătat importanța evaluării și gestionării corespunzătoare a riscului de lichiditate. Înțelegerea modului de manifestare a acestuia presupune aprofundarea legăturilor dintre diferitele dimensiuni ale lichidității, a fricțiunilor financiare și a mecanismelor de propagare și amplificare a șocurilor de lichiditate ce pot conduce la crize financiare cu implicații negative importante asupra sistemului financiar și a economiei. Studiul lichidității este cu atât mai important cu cât literatura este mai puțin dezvoltată spre deosebire de cea referitoare la măsurile de adecvare a capitalului, măsurile pentru riscul de lichiditate fiind introduse relativ recent. Mai mult, modificările din ultimii ani ale modelelor de afaceri ale instituțiilor financiare și schimbările structurale observate ca urmare a dezvoltărilor tehnologice necesită extinderea studiilor privind lichiditatea în vederea adaptării măsurilor prudențiale de gestionare corespunzătoare a riscului de lichiditate.

Lichiditatea este un concept complex cu mai multe dimensiuni, între care există interdependențe importante ce pot conduce la amplificarea șocurilor în perioadele de stres financiar. Lichiditatea activelor este evaluată atât prin costurile de tranzacționare, directe (comisioane și taxe) și indirecte (găsirea contrapartidei sau întârzieri în executarea tranzacțiilor), cât și prin impactul tranzacțiilor asupra prețului unui activ. Relația dintre costul de tranzacționare și randamentul unui activ nu este, însă, liniară, ci depinde de structura pieței (de exemplu, dacă activele mai puțin lichide sunt deținute de investitorii mai puțini activi din piață). Prima de lichiditate cerută de investitori pentru deținerea unui activ ilichid este diferită de celelalte prime de risc, deoarece poate varia semnificativ pe parcursul unui ciclu financiar (fiind nesemnificativă în perioade normale, dar importantă în perioadele de criză financiară).

Funcționarea corespunzătoare a piețelor depinde de gradul de lichiditate al acestora. Lichiditatea piețelor are, de asemenea, mai multe dimensiuni și poate fi caracterizată de gradul de tensionare (*spread bid-ask*), lărgime (volumul tranzacțiilor și numărul de investitori), adâncime

(capacitatea de absorbție a tranzacțiilor de volume mari), rapiditate în executarea tranzacțiilor și reziliență (convergența prețului la valoarea de echilibru după un șoc). Anumite evoluții ale lichidității pieței pot conduce la amplificarea șocurilor, precum concentrarea lichidității, dispariția lichidității din piață (*market freeze*), migrarea fondurilor către piețe sau segmente ale pieței mai lichide (*flight to liquidity*). Dezvoltările tehnologice în domeniul financiar au contribuit la îmbunătățirea funcționării piețelor financiare, dar au introdus și fricțiuni financiare noi, precum cel de eliminare din piață a investitorilor mai lenți sau diminuarea severă a lichidității în condiții de fragmentare a piețelor.

Băncile îndeplinesc funcții importante în economie, una dintre cele mai importante fiind aceea de creare de lichiditate prin oferirea de produse care asigură protecție pentru riscul de lichiditate atât consumatorilor (prin depozite), cât și firmelor (prin linii de credit). Prin acest mod băncile se expun unui șoc dublu de lichiditate: pe partea de pasiv – retragerea de depozite, și pe partea de activ – utilizări de linii de credit. În perioadele de stres financiar, pot apărea corelări ale celor două tipuri de șocuri, afectând capacitatea băncilor de creare de lichiditate.

Șocul de lichiditate se propagă prin mecanisme de contagiune, care pot afecta atât activele băncilor (prin scăderea prețurilor activelor), cât și pasivele instituțiilor financiare (prin retragerea finanțării oferite de anumiți investitori, piețele de finanțare necolateralizată fiind cele mai vulnerabile și datorită fenomenului de selecție adversă ce se manifestă în special în perioadele de stres financiar). Sistemele bancare cu un grad relativ redus de interconectare și cele cu un grad redus de capitalizare sunt mai vulnerabile la un șoc de contagiune. Analiza acestor mecanisme trebuie să includă atât transmiterea de șocuri prin canalul solvabilității, cât și prin cele de lichiditate, ignorarea acestora din urmă putând conduce la subevaluarea substanțială a efectelor contagiunii.

Transmiterea șocurilor este însoțită de multe ori de mecanisme de amplificare precum cel generat de interdependența între diferitele tipuri de lichiditate (de exemplu, între lichiditatea de piață și cea de finanțare) sau de vânzarea forțată a activelor (*fire sale*). Vânzările simultane ale aceluiași activ realizate de instituții financiare care se confruntă cu dificultăți financiare pot conduce la scăderi accelerate ale valorii activului, îngreunând și mai mult redresarea financiară a respectivelor instituții. Fricțiunile financiare, precum cele determinate de asimetriile informaționale (selecție adversă, hazard moral), de relațiile de tip principal-agent și de

funcționarea piețelor (constrângerile de colateral și piețe incomplete), accentuează impactul șocurilor de lichiditate și reduc capacitatea piețelor și a instituțiilor financiare de a absorbi șocurile.

Amploarea crizei financiare internaționale din 2007-2008 a fost determinată, printre altele, și de cadrul inadecvat de reglementare și supraveghere a riscului de lichiditate de la acel moment care a permis acumularea de vulnerabilități importante. Necesitatea reglementării riscului de lichiditate este explicată în literatură de existența unor ineficiențe importante. Băncile nu dimensionează corespunzător rezervele de lichidități în concordanță cu riscul și nici nu internalizează costul riscului în strategiile de creditare și investiții.

Modificările aduse cadrului de reglementare de după criza financiară din 2007-2008 (pachetul de măsuri Basel III) au inclus doi indicatori importanți de monitorizare și limitare a riscului de lichiditate. Primul este rata de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Ratio*, LCR) care are ca obiectiv asigurarea de către instituțiile de credit a resurselor necesare gestionării unui șoc important de lichiditate pentru un interval de timp relativ scurt de timp (30 de zile) caracterizat de retrageri de depozite, reducerea surselor de finanțare disponibile, nereînnoirea finanțărilor pe termen scurt. Cel de-al doilea instrument este indicatorul de finanțare stabilă netă (*Net Stable Funding Ratio*, NSFR) care are ca obiectiv reducerea riscului de necorelare a maturităților, solicitând băncilor să asigure finanțări din surse stabile pentru acoperirea necesarului de finanțare pe termen lung (un an de zile). Evidențele empirice arată că, în general, introducerea reglementărilor privind riscul de lichiditate a avut efecte benefice asupra poziției lichidității băncilor.

Un alt aspect importat observat în timpul crizei financiare internaționale din 2007-2008 a fost legat de cadrul microprudențial de supraveghere și reglementare. Acesta s-a dovedit a fi insuficient pentru asigurarea unei gestionări adecvate a riscurilor, evaluările făcându-se doar individual, la nivelul fiecărei instituții financiare. Pentru completarea acestui cadru, a fost dezvoltat și implementat cadrul politicii macroprudențiale, care are ca scop pe de o parte, evaluarea și limitarea riscurilor sistemice, la nivelul întregului sistem financiar, atât ca urmare a interdependențelor din cadrul sistemului, cât și ca urmare a evoluțiilor ciclice, și, pe de altă parte, creșterea rezilienței instituțiilor financiare la astfel de șocuri. Având în vedere complexitatea mecanismelor implicate, în special în ceea ce privește riscul de lichiditate, un instrument important al politicii macroprudențiale este analiza testării la stres. Aceasta permite identificarea vulnerabilităților

structurale, analizarea riscurilor sistemice și evaluarea eficacității măsurilor de politică necesare gestionării unor astfel de riscuri.

Dezvoltarea rapidă a sectorului *fintech* și a tehnologiilor în domeniul financiar generează o serie de preocupări privind gradul de adecvare a cadrului de reglementare prudențială, în special a celui pentru riscul de lichiditate. În primul rând, schimbarea modelelor de afaceri ale instituțiilor financiare în condițiile accelerării procesului de digitalizare poate genera modificări substanțiale ale profilului de risc al băncilor (de exemplu, accesul mai facil la surse financiare importante, dar mai volatile și cu un grad mai mare de concentrare). În al doilea rând, dezvoltările tehnologice care permit o mobilitate mai mare a sumelor de bani între instituții pun în discuție utilizarea datelor istorice pentru calibrarea ratelor de retragere a diferitelor tipuri de finanțări pentru estimarea ieșirilor nete de lichidități în condiții de criză. În al treilea rând, aceste dezvoltări tehnologice pot determina creșterea frecvenței șocurilor sistemice de lichiditate și amplificarea efectelor contagiunii generate de astfel de evenimente.

Analiza ratelor de retragere a depozitelor pe perioada diferitelor crize bancare și a duratei acestor episoade arată că amplitudinea acestor evenimente a crescut foarte mult (ieșirile de depozite pe zi în timpul crizei bancare din 2023 din SUA și Elveția au fost de peste 10 ori mai mari comparativ cu cele observate în perioada crizei financiare internaționale din 2007-2008, ieșirile maxime într-o singură zi depășind 40 de miliarde dolari, respectiv peste 25% din totalul depozitelor instituției financiare), în timp ce durata episoadelor de ieșiri masive s-a redus substanțial. De altfel, modificările observate generează mai multe implicații asupra industriei bancare, dintre care cele cu efecte importante asupra riscului de lichiditate sunt: intensificarea competiției, instituțiile de dimensiuni mai mici putând concura cu băncile mai mari cu prezență fizică și modificarea relației dintre valoarea de franciză a depozitelor și rata dobânzii, băncile cu o prezență relativ mare în mediul online atrăgând în special clienți atenți la modificările de rata dobânzii din piață.

Lucrarea își propune analizarea unor aspecte relevante ale lichidității din perspectiva implicațiilor asupra stabilității financiare, precum și a eficacității măsurilor prudențiale necesare îmbunătățirii rezilienței instituțiilor de credit în cazul sectorului bancar din România.

În primul rând, sunt evaluate efectele unui șoc asupra sectorului bancar și economiei ca urmare a declanșării unui mecanism de vânzare forțată a activelor. În acest sens, este utilizat un model de echilibru dinamic stocastic general (DSGE) de tip New Keynesian în care funcția de intermediere financiară a băncilor este realizată în condiții de fricțiuni financiare de tip principal-agent.

Utilitatea metodologiei folosite este dată de capacitatea de surprindere a efectelor neliniare ca urmare a interdependențelor dintre diferiți agenți economici. Elementul de noutate al modelului constă în introducerea distinctă a efectelor unui posibil mecanism de vânzare forțată de cel generat de deteriorarea calității activelor. De asemenea, modelul permite analizarea implicațiilor unui șoc de lichiditate asupra procesului de dezintermediere financiară în condițiile dezvoltării sectorului *fintech*. Rezultatele arată că șocuri mici pot avea implicații negative majore, atât în ceea ce privește capacitatea băncilor de acordare de credite, nivelul intermedierii financiare reducându-se substanțial, cât și în ceea ce privește capacitatea sectorului real de continuare a activității investiționale. Modelul indică, de asemenea, că dezvoltarea sectorului *fintech* poate amplifica impactul șocului asupra sectorului bancar ca urmare a scăderii costurilor finanțării directe, procesul de dezintermediere financiară fiind unul mult mai sever.

În al doilea rând, sunt analizate mai multe canale de transmitere a șocurilor de lichiditate asupra ofertei de credit. În mod concret, este estimat impactul retragerii finanțării transfrontaliere de către principalele grupuri bancare europene asupra creditării firmelor din România în timpul crizei datoriilor suverane din țările zonei euro (2011-2013). Pentru identificarea corectă a efectului șocului asupra ofertei de credit este utilizată o metodologie de tip panel cu efecte fixe la nivel de bancă-firmă, folosind date granulare de credit. Această abordare permite un control corespunzător al factorilor specifici fiecărei firme și bănci, precum și reducerea efectelor variației cererii de credit.

Analiza contribuie, pe de o parte, la literatura referitoare la canalul de creditare bancar prin analiza acestuia în contextul unui șoc de finanțare transfrontalier pentru sectorul bancar al unei economii emergente (România) și, pe de altă parte, la literatura privind rolul băncilor cu capital străin în economia locală. Literatura identifică două ipoteze divergente. Prima ipoteză atribuie băncilor străine un rol stabilizator datorită capacității lor de a accesa resurse financiare suplimentare în perioadele de criză la nivel local (în special din cadrul grupului, prin utilizarea piețelor interne de capital). Spre deosebire de aceasta, a doua ipoteză susține că aceste bănci contribuie la propagarea șocurilor din țările de origine și/sau dinspre economia globală, fie prin canalul de finanțare (ineficiența alocării resurselor financiare în cadrul grupului financiar), fie prin capacitatea lor mai redusă de a evalua corect bonitatea debitorilor din țara gazdă.

Creșterea prezenței instituțiilor de credit cu capital străin în România a început la finalul anilor '90, fiind impulsionată de reformele din sectorul financiar și de procesul de privatizare al băncilor

de stat, necesar tranziției către o economie de piață. Începând cu anul 2006, instituțiile de credit cu capital majoritar străin au ocupat o poziție dominantă, acestea deținând peste 80% din active și peste 70% din capitalul subscris. Încă de la început, majoritatea instituțiilor de credit cu capital străin au utilizat un model bazat pe import de capital, respectiv foloseau finanțări de la grupul bancar din care făceau parte pentru dezvoltarea activității de creditare la nivel local. Rezultatele susțin ipoteza conform căreia băncile cu capital străin transmit șocuri dinspre piețele financiare internaționale către economia locală. Astfel, împrumuturile intra-grup reprezintă un canal important de transmitere a acestor șocuri, în timp ce schimbările regimurilor de reglementare și supraveghere din țările de origine ale grupurilor bancare pot avea efecte de contagiune semnificative asupra economiilor locale.

În al treilea rând, este discutat rolul politicii macroprudențiale în atenuarea efectelor șocurilor de lichiditate dinspre ciclul financiar global asupra creditării economiei românești. Condițiile financiare favorabile pe plan global care au caracterizat perioada ce a precedat criza financiară internațională au încurajat acumularea de datorie și accelerarea intrărilor de capital în țări emergente precum România. În aceste perioade, economiile expuse unor astfel de fluxuri experimentează evoluții de tip *boom-bust* în piața creditului și/sau piața imobiliară, creșterile rapide ale creditării fiind în special în valută. Aceste dinamici pot fi cu atât mai severe cu cât sectorul bancar se află într-o fază incipientă de dezvoltare cum a fost cazul sectorului bancar românesc. La începutul anului 2007, ponderea finanțărilor externe reprezenta, în medie, 23% în total pasiv (maximul fiind atins la finalul anului 2008, aproximativ 32% în total pasiv). Cum cea mai mare parte a acestor finanțări era în euro, băncile care au apelat la finanțări intra-grup au încurajat creditarea în valută. Metodologia utilizată pentru cuantificarea efectelor măsurilor este panel cu efecte fixe, cu date granulare la nivel de bancă - debitor - credit -trimestru.

Studiul contribuie la literatura referitoare la efectele fluxurilor de capital și la cea privind eficacitatea politicii macroprudențiale prin prezentarea de evidențe empirice pentru eficacitatea măsurilor macroprudențiale de contracarare a efectelor ciclului financiar internațional asupra ciclului de credit la nivel local în cazul unei economii emergente, precum România. Astfel, rezultatele arată că politica macroprudențială poate reduce evoluțiile de tip *boom bust*, în special în cazul creditării în valută și a împrumuturilor oferite de către instituțiile de credit cu un model de finanțare bazat pe împrumuturi intra-grup.

În al patrulea rând, este evaluată eficacitatea ratei de acoperire a nevoii de lichiditate în creșterea rezilienței instituțiilor financiare la un șoc de lichiditate, dar și posibilele afecte adverse ale acesteia ca urmare a modului în care aceasta poate influența deciziile de investiții ale instituțiilor de credit, precum și a caracterului prociclic al măsurii.

Elementul principal de noutate al studiului este modelul teoretic de analizare a deciziilor băncilor în funcție de modul de finanțare (preponderent prin depozite sau apelând la finanțare intra-grup) și atitudinea față de riscul de lichiditate (cu internalizarea costului unui posibil șoc de lichiditate sau nu). Modelul permite evaluarea poziției lichidității băncilor și a deciziei de oferire de lichiditate în piața interbancară în diferite regimuri de reglementare a riscului de lichiditate (include sau nu o măsură de tipul ratei de acoperire a necesarului de lichiditate).

Rezultatele indică o eficacitate bună a ratei de acoperire a nevoii de lichiditate, în special în cazul băncilor cu un comportament riscant, care nu iau în considerare costurile potențiale ale șocurilor de lichiditate. Cu toate acestea, măsura poate avea și unele efecte negative, cum ar fi acumularea de lichiditate în exces, în special în cazul băncilor prudente, și scăderea participării în piața interbancară a băncilor care ar putea oferi lichiditate. De asemenea, măsura are un puternic caracter prociclic care poate determina presiuni suplimentare asupra băncilor în perioadele caracterizate de condiții financiare mai restrictive, ceea ce poate conduce la comportamente de tip *window dressing* dat fiind sensibilitatea indicatorului la modificările estimărilor privind intrările și ieșirile de lichidității în condiții de criză. Aceste rezultate sunt cu atât mai importante cu cât dezvoltările tehnologice în domeniul financiar din ultimi ani sunt de natură a crește transparența și mobilitatea pe piața depozitelor, generând preocupări cu privire la gradul de adecvare al ratelor de retragere utilizate în calculul indicatorului prudențial.

Lucrarea este structurată astfel: (i) în primul capitol este prezentat conceptul de lichiditate și dezvoltările teoretice din literatură privind evaluarea riscului de lichiditate, a mecanismelor de transmisie și amplificare a șocului de lichiditate și abordări teoretice ale crizelor bancare, (ii) în al doilea capitol este descris un model DSGE al unei economii cu sector bancar și este evaluat efectul unui șoc de lichiditate în condiții de vânzare forțată a activelor, (iii) în al treilea capitol este discutat rolul băncilor în furnizarea de lichiditate și a modului în care oferta de credit a acestora este afectată de un șoc de finanțare și (iv) în al patrulea capitol este analizat cadrul prudențial de reglementare a riscului de lichiditate.